

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Værker i Mindeudgave

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 471. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bang03val-shoot-idm140687569501520.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

- Havde De anet det? sagde Hr. Mølbom - han var knap kommen indenfor Døren til Canths Entré -: Anede De det?

Han blev staaende foran Sundt med udstrakte Hænder:

472

- Det er jo, som Ven Bastrup vilde rende bort med Mo'r, sagde han.

Hr. Mølbom stod midt i Gangen med udbredte Arme ; Tankeeksperimentet slog ham som et Brædt gennem Hovedet.

Fru Mølbom tog sine Galosker af i Tavshed.

- Og ingen vidste det, sagde Hr. Mølbom og rystede paa Hovedet, som om det var det forunderligste ved Sagen og Bortførelser vanligt annonceredes paa Gadetavlerne. Jeg forstaar det ikke, sagde han.

- Der laa et Brev til Dunker, sagde Sundt, da han kom hjem, som sagde, hun var rejst og ... forklarede ham.

Ordet "forklarede" morede Toldassistent Bastrup, der tog Fru Mølboms Ærme-Elastikker i Forvaring foran Spejlet.

- Og han? sagde Fru Mølbom. Det var hendes første Ord; hun havde kun hilst Goddag med et majestætisk Nik. .

- Scheele rejste nok allerede iforgaars, sagde Sundt. Selskabet havde Tøjet af, og Bastrup lukkede Dagligstuedøren op for Fru Mølbom og de andre.

Inde i Stuen var den øvrige Kreds allerede samlet, med Tilvækst af Fru Legationsraadinde Sten, en Slags "Aflægger" af Kredsen, der var stødt til den i Aften i Anledning af Begivenheden, og som fik Detailler af Oberstinde Strøm, der sad i Hjørnesofaen med sine store stikkende Glasøjne f rittende paa hver, der kom.

- Børn - Børn, slog Fru Canth Alarm straks ved Døren: Børn - hvad siger "Menigheden"?

Men den højlydte Stemning vilde ikke rigtig slaa an, og man blev ved at hviske i Krogene, mens Mitte og Putte, der var blevet oppe, gik fra Skød til Skød hos Damerne og blev kærtegnede.

- Putte - Putte, kaldte Fru Sten over Gulvet og tog Putte op, der blev helt kælen af ar den Ømhed og laa tæt ind til Legationsraadinden, som klappede Barnets 473 Haar, mens hun blev ved at tale med Fru Strøm om Bunkers to stakkels Dreng:

- Ja - sagde hun og sukkede: de stakkels Smaa - de smaa Stakler.

De sagde alle en beklagende, distrairt Sætning om Børnene Kredsen rundt - undtagen Fru Mølbom, der udtrykte hele sin Indignation ved en stram Tavshed - til der blev en ny Pause, og Fru Canth sagde (Stemningen blev ved at være lidt tung):

- Agathe spiller vist et Stykke; og Agathe, der havde arbejdet stille ved Siden af Fru Mølbom, rejste sig og gik hen til Klaveret, just som Herluf kom.

Frøken Agathe, der var konfirmeret i Efteraaret og havde udviklet sig til en unærmelig ung Dame af engelsk Tilsnit med yderlig rank Ryg og opskudte Skuldre, satte sig med et velopdragent Ansigt til at spille en "lettere Sonate", mens alle sagde Goddag til Herluf: Hvad si'er De? - hvad si'er De? sagde Hr. Mølbom ophidset og holdt ham fast i Frakkekraven. Herluf kom til Sæde hos Fru Strøm, der altid modtog ham med et ejendommeligt Nik som en Slags hemmelig "Medvider" og gjorde Plads i Sofaen.

Rundtom i Stuen talte man to og to i Ly af Musikken, mens lille Hr. Canth gik nervøs frem og tilbage, uden at høre og se, frem og tilbage, og Frøken Agathe blev ved at afhaspe sin Sonate, der var ensformig som et Sæt Fingerøvelser.

Ved Vinduet, halvt skjult bag Gardinerne, stod Fru Canth og Sundt. Samtalen ude i Stuen blev højere og højere, kun Fru Mølbom sad uforanderlig tavs under Lampen, flettende Frynser, assisteret af Bastrup.

- Tante Strøm, Tante Strøm, raabte Fru Canth fra Vinduet i en underlig høj Tone, der lød, som den vilde

slaa over, er det ikke ogsaa sandt, at jeg faldt i Krampegraad, da jeg hørte det?

Fru Strøm vendte sig og bevidnede det.

- Ja, sagde Fru Canth, lille Edvard vilde ikke tro det; og hun vendte sig igen til Vinduet.

474

- Jo - det var saamæn sandt, bevidnede Oberstinden, og hun begyndte at fortælle meget levende, hvordan hun kom herhen imorges - hun havde jo hørt det straks og Anna sad dér ved Sybordet

De to ved Vinduet var blevet ganske stille, stod kun tæt ved Siden af hinanden, mens de ude i Stuen lo og talte højt:

- At De tog Dem det saa nær, sagde Sundt saa langsomt og sagte. ^

- Ja, sagde hun og vilde se op og kunde ikke - de Stakler, sagde hun.

- Mon? hviskede Sundt. Og forvirrede, i samme Nu begge overmandede af den hemmelige Misundelse, der pinte dem, eller af Leden, der brød frem i dem, eller af en pludselig Skam - ønskede de sig i samme Tanke endelig ganske nær hinanden eller endelig løs

Mens Oberstinden blev ved med Krampegraaden, saa Sundt kunde have kvalt den gamle Sladdertaske med sine Hænder:

- Anna, Anna skriger jeg, men hun bli'r bare ved at hulke og hulke, til vi maatte bade hende og lukke alting op paa hende

- Spil dog mer - spil dog mer, Agathe, raabte nu Fru Canth og traadte frem paa Gulvet. Jeg maa se til Bordet, sagde hun og gik.

Agathe havde gjort sin Pligt og vendte tilbage til sin Plads. Konversationen var nu blevet meget højrøstet, og hver berettede sine Enkeltheder.

- Men hvordan tog Manden det? raabte Fru Sten fra sin Puf. Oberst - De var der jo?

Oberstinden tog Ordet fra Obersten: Dunker havde selv lukket op for Obersten i Entréen og sagt, da de kom ind i Stuen: "at dette var ham kærere" ...

- Kærere. Alle var forargede. Fru Sten maatte høre det endnu en Gang af Obersten selv, ganske nøje - han maatte komme hen til hendes Puf.

- Men hvordan saa han ud? sagde hun. Obersten kunde ikke nærmere tydeliggøre, hvordan Hr. Dunker havde set ud: Saadan - som altid, sagde han. Man var paa Veje til at oprøres igen. Fru Sten skreg indigneret paa sin Plads. Hr. Mølbom, der under større Sindsbevægelser var uimodtagelig for fremmede Idéer, sagde kun igen til Herluf:

- Forstaar De det? forstaar De det? Fem Aar er han kommet i Huset - fem Aar, tidlig og sildig Jeg forstaar det ikke, sagde han og gik til den næste.

Lille Hr. Canth, der bestandig vandrede frem og tilbage, og som var saa nervøs, at han havde Trækninger i Ansigtet og rystede paa Hænderne, han strakte frem mod Berg, sagde hastigt og halvhviskende:

- Jo - d e to forstaar man - ikke sandt ? dette forstaar man, sagde den lille Mand og trykkede Bergs Haand, saa det næsten gjorde ondt i hans Fingre.

Fru Canth kom tilbage, meget optagen af Mitte og Putte, der havde bedt om at maatte blive oppe til Bordet, hvis da "Fa'r" gav Lov, hvad Lille Assessor saa vist aldrig havde tænkt paa at nægte; og lidt efter blev der lukket op til Spisestuen, hvor Børnene fik Plads ved det store Bord. Alle Damerne vilde skære for til dem, og Poderne talte højrøstet med, mens alle lo ad hver af Puttes Bemærkninger.

Fru Sten havde blandet Salaten i den store Kumme og seende paa de Canthske to, der spiste med Servietterne halvt op til Ørene, sagde hun igen:

- Ja - de stakkels smaa hos Dunkers.

Alle talte om Børnene, og Stemningen var let sentimental, mens de to Canther pludrede med, og man tog til sig af Retterne med god Appetit, i Kredsen af de vante Ansigter:

- Men man sidder dog rart, sagde Mølbom og saa sig rundt med løftet Glas: Rigtig rart.

- Vidne, Sundt - Vidne, lange Arthur ...

Det var, som Hr. Mølbom havde brudt Isen. Der lagde sig lidt efter lidt en egen hjemlig fornøjet og hyggelig Stemning over Bordet, som ved et Familiebord, hvor 476 alle de nærmeste er komne vel sammen. Obersten talte om Tiderne, der maaske ikke var saa glimrende, som det saá ud til, og de andre hørte til. Ogsaa Hr. Mølbom førte Ordet: og man rejste sig fra Bordet under en stille, tilfreds Muptherhed, hvor man trykkede hinanden i begge Hænder, med lange velmente "Velbekomme" og saa gladmætte ud.

- Pyh - her er varmt, sagde Fru Canth og slog Døren til det kønne Sovekammer op; hun havde lukket den før Bordet, da hun badede sit Ansigt med Eau de Cologne.

Man gik ind i Dagligstuen, og, mætte, siddende to og to rundt om i Krogene, blev de Herrer og Damer filosofiske, lettende deres Hjerter ved mere dybsindige Sentenser og dømmende "Begivenheden" objektivt, under Udvikling af megen Levevisdom.

Der laa et eget Præg af Velvære over Stuen, hvor Herrerne og Damerne passiarede rundt om, mens Agathe, den unge Pige, stille syede ved Lampen, og Hr. Mølbom en Gang imellem maatte følge sit Hjertes Trang og gaa over Gulvet for at kysse "Mo'r", der vendte Kinden til med et stramt Udtryk: Fru Mølbom saá bestandig potenseret krænket ud, naar hun fordøjede.

Lille Fru Canth, som selv havde brygget Toddyerne til Herrerne, sad nu ligeoverfor Berg paa Chaiselonguen, med Puderne efter "Bagdad-Modellerne" i Ryggen. Samtalen imellem dem var gaaet istaa, og hver sad i sine Tanker, mens Stemmerne lød halvhviskende i Stuen:

- Nej - lille Herluf - sagde hun og satte pludselig Fødderne energisk i Gulvet for at rejse sig: man kan jo mere sig uden at "snyde", sagde hun og gik fra ham.

Man brød op lidt tidligere end sædvanlig: Berg og Sundt fulgtes ad og talte naturligvis igen om Dunkers:

- Det havde selvfølgelig været meget "hedt" længe, sagde Sundt.

477

- Sandsynligt, sagde Berg.

- Og med d e t kom saa naturlig alle Kvalerne ... Scenerne, Fjortendags-Bruddene - sagde Sundt i en ejendommelig misfornøjet Tone - hun havde stadig Samvittighedsnag, Skrupler - - overfor Mand og Børn - og ... den Historie, sluttede Sundt.

De gik lidt i Tavshed. Saa sagde Sundt, lige under en Lygte i en langsom Tone:

- Nej - Gud ske Lov, Berg, man kan gaa i sin Grav som en hæderlig Mand og vide, man er aldrig traadt nogens Ret for nær ...

- Ja, ja, sagde han og gik videre: det er det bedste ...

De gik lidt igen i Tavshed, før de skiltes ovre ved Jernbanen: Ser De, sagde Sundt, som dog stadig ikke havde faaet talt rigtig ud: Man kan jo ogsaa ... uden det - ha' det rart.

- I vort Klima, sagde Berg.

Sundt saa paa ham og lo lidt usikkert, idet han gik.

... Familien Mølbom travede over Halmtorvet ned mod den gamle By. Fru Mølbom var pludselig blevet veltalende; hendes Krænkelse gik ud over Legationsraadinde Sten og en blottet Split paa hendes Ryg. Det var Fru Mølboms Specialitet at maale hver Kvarttomme af kvindelig Nøgenhed hos Næsten. Og hun vidste, sagde hun, i det hele taget ikke, hvordan det kunde være, at "saadanne Personer" evigt sneg sig ind i deres Kreds ...

Bastrup vidste det heller ikke. De gik hjemad.

- - Frøken Agathe Strøm sad op i sin Seng og aflagde Stuepigen Beretning. Efter at Frøken Agathe var blevet voksen, var det blevet Stuepigen, hun betroede sine fortroligere lagttagelser. Nu fortalte hun om Sundt og "Konen" bag Gardinerne.

- Hm - om de tror, man ikke har Øjne, sagde hun og fortalte videre, mens de fniste sammen, hun og Pigen. Det blev ud paa Natten, før Frøken Agathe sov 478 i sin jomfruelige Seng med Omhænget med de lyserøde Rosenknopper.

- Naa Hjertet op i Livet.

Adolf sagde i Centralbankens Port Farvel til Berg, der havde fulgt ham - Alverden maatte følge Adolf nu, naar han blot skulde gaa ti Skridt ned ad en Gade.

' Berg holdt Tommelfingeren i Vejret for at ønske Lykke, og de sagde endnu et Par Brandere, som de ligesom glemte at le ad, da Adolf brød af med ét:

- Naa - saa venter De i Forretningen, sagde han og løb op ad Trappen: Konferensraad Hein havde ønsket en privat Samtale med Hr. Adolf.

Han kom forbi Glasdørene ind til den store Hal, hvor Ekspedienter og Kunder bevægede sig lydløst ved Disken, mens Assistenterne arbejdede Pult ved Pult, og han gik ind i en Slags Forhal, en høj flisebelagt og kold Sal, hvor Bankpersonalet hængte sit Tøj, og som desuden agerede Ventesaal for dem, der privat skulde tale med Chefen.

Adolf gav sit Kort til et af Budene, som bragte det ind ad den store Egetræsdør til Privatkontoret, der lukkede sig sagte paa blød Filt, og derpaa vendte tilbage til Budstuen, bag hvis Glasdør de lange uniformerede Banktjenere, der drev langs Væggene med dinglende Ben, debatterede deres, med de "halve 01" staaende under Bænken.

Adolf satte sig for at vente. Der var adskillige, som skulde ind før han. Haandværksmestre og Provinskøbmænd, der søgte Laan paa tvivlsomme Sikkerheder, og som derfor maatte gaa lige til Chefen. De sad, den ene uden at se den anden, med Hovedet i Hænderne, evig skiftende Stilling som søvnløse, der kaster sig paa Lejet. Adolf blev mer og mer nervøs af at se paa disse levende Automater, der rejste sig og gik op og ned og atter satte sig; alle gik de rundt med samme Udtryk af Aandsfraværelse, 479 som om den ene smittede den anden. Og saa denne Dør, der gik op og i hvert femte, tiende Minut, lydløst paa sin Filt selv troede Adolf stadig han passede paa s i t Ansigt, saa det forblev ligegyldigt og roligt.

Han gav sig i Snak med en sværlemmet Provinsgrosserer, der halvsov i en Krog, træt af det meget Løben i "Byen". Budene talte saa højt inde i deres Rum, saa man hørte Stemmerne ud i Stilheden: Nu var der kun to før ham. Han blev ved at snakke uden selv at vide, hvad han sagde: Bankembedsmændenes Overfrakker hang med deres fine Silkefoer langs Knagerne, og Adolf begyndte paa én Gang at værdsætte dette kønne Stof i Tankerne og tænkte:

- Hvor mange af dem har mon Underskud i Kassen?

Nu kom hans Formand ud. Adolf aabnede Døren, og Konferensraaden hævede Ansigtet fra Papirerne og saa hen paa ham: Straks, sagde han og gav sig til at arbejde igen, mens han lod Adolf staa midt paa Gulvet.

Adolf fik paa én Gang som hundrede Sanser og saa Værelset, Vægkortene, det store Kronometer, Konferensraadens Profil, med det samme' Blik, mens han tænkte:

- Hm - hm - mer Venten, og han drejede sig mod et Vægkort med Ryggen mod Konferensraaden.

Konferensraaden skrev en Tid, mens Adolf, der holdt Hænderne nonchalant paa Ryggen, følte sin egen Puls til Lyden af det dikkende Kronometer.

- Ja - saa er jeg til Deres Disposition, sagde Konferensraaden og saa hastigt hen paa ham, før han atter dukkede sig over sine Papirer.

- Eller - jeg til Deres, Hr. Konferensraad, sagde Adolf med et let Buk og satte sig.

- Ja - det er ganske vist mig, sagde Konferensraaden langsomt, der har ønsket at tale med Dem. Vi maa - han søgte noget om Ordene - en Gang tale ud med hinanden; han tav lidt.

480

- De spænder Deres Kredit meget stærkt, Hr. Adolf, sagde han saa og saá paa ham: Deres og Deres Fa'rs.

- Ja - sagde Adolf smilende, uden at tage Blikket bort (og tænkte: "Hm - hvad jeg ventede") - det staar vel til at antage, at en Forretningsmand som min Fa'r véd, hvad han gør.

Konferensraaden legede med sin store Lineal og svarede ikke.

Og Adolf sagde i en Tone, der blev endnu en Kende brøsigere ved Synet af denne Lineal, der gik irriterende frem og tilbage som en Perpendikel: Det er vel kun naturligt, Hr. Konferensraad, naar en Fader sætter sin Formue i sin Søns Forretning.

- Sin Kredit, rettede Konferensraaden og legede igen lidt med Linealen, før han lagde til:

- Ja, ja - Deres Fa'r er jo et godt Navn. Direktør Hein lagde et lille Eftertryk paa det sidste Ord og saá hen paa Adolf, der, som smittet af Lineallegen, var begyndt at dreje sin høje Hat som en Mølle mellem sine Ben. Konferensraaden betragtede interesseret denne Mølle, før han lagde Linealen ned og sagde:

- Jeg har imidlertid som Ven villet gøre Dem, Dem personlig, sagde han og vendte Ansigtet helt bort mod Vinduet - der dog sikkert er bedst inde i Forretningerne - i hele Forretningsgangen (udtrykte han præcisere sin Tanke og saá ned paa Møllen, der blev ved at dreje) opmærksom paa, at Bankdirektørerne er blevne enige om at vise megen Forsigtighed overfor Deres Foretagender.

- Ja - jeg vil endogsaa sige Dem, sagde han bestemt, en ganske særlig Forsigtighed, Hr. Adolf.

Adolf holdt Hatten mod sit Knæ: Ja, sagde han ironisk, men Ordene kom lidt hastigt efter hinanden: Bankerne maa jo vide, hvad de gør.

- De tror det, sagde Konferensraaden skarpere. Der blev en lille Pause: Det er i Virkeligheden en meget betydelig Vekselmasse, der er i Omløb paa Deres og Deres Fa'rs Navn, sagde Hr. Hein roligere.

Adolf syntes, at Timetallene paa Kronometret gik rundt som et Hjul, mens han smilte og sagde:

- Ja, det vil jo altsammen blive ændret, naar først Prioriteten er ordnet, Hr. Konferensraad.

Det syntes at mere Konferensraaden, for han begyndte at le lystigt og lo en rum Tid: Ja, sagde han - den Dag vil jeg gratulere Dem. Os staar nu Victoria-Etablissementet i halvanden tinglæste Million.

- Vi er tilfreds, sagde han. Konferensraaden var vedblivende meget munter, mens han rejste sig, og ogsaa Adolf stod op:

- Men Centralbanken har holdt os længe hen, Hr. Konferensraad, sagde han og tilføjede: Paa en Tid, hvor man kunde have sluttet andre Engagementer.

Konferensraaden havde vist slet ikke hørt det, for han vedblev kun at smile en lille Stund og sagde saa, bestandig muntert og uden tilsyneladende Sammenhæng med noget af det foregaaende:

- De er en forfængelig Mand, Hr. Adolf - en meget forfængelig Mand, det har jeg altid sagt.

Han gik et Par Skridt frem fra Skrivebordet: Naa - sagde han - saa vil De jo betragte denne Samtale ... der bli'r mellem os - som det, den er - som: et Venskabsbevis ... Farvel, han bukkede kort.

- Farvel.

Der var ikke mer. Haanden gav Konferensraaden ikke. Adolf naaede Døren og fik den ogsaa lukket: rank gik han, som balancerede han paa et Brædt. Han saa alt, Budene og Kunderne og Assistenterne og Trappen, med en urimelig Tydelighed og vidste slet ikke, hvad han saa.

Han gik over Gaden, hvor Spenner ventede i Kaféens Vindu: Hvad? har Du nu Tandpine igen? raabte han (de var Dus nu) og greb ham i Armen. Adolfs Ansigt var fortrukket og hvidt som Kalk, og der stod Kelnere rundtomkring.

482

- Ja, sagde han blot og satte sig.

Der blev bragt Direktøren Cognac at holde ved Tænderne.

.... Den provinsielle Grosserer maatte slaa Konferensraaden opmuntrende paa Skuldren, før han vendte sig fra Vinduet, hvor han havde set Adolf skraa over Pladsen, som var han en Søvngænger, der listede frem langs et Tag.

- - - I Forretningen ventede Herluf.

Han havde først siddet oppe i Kontoret, hvor Papirerne flød støvede paa Pultene. Adolf kom her jo næsten aldrig mer. Saa var han vandret rundt nede i Lokalet: Butikken saá ud som plyndret efter det sidste Salg - et "Kronesalg", Adolf s nyeste Idé, en Konkurrence med Halvtreds-Øre-Boderne, hvor man strøg de allersidste Kroner ind for Sæson-Resterne. Der hang kun rundt over Montrerne under Loftet nogle medtagne udstoppede Duer, der fløj ligesom skræmte med deres udspændte Vinger.

Berg drev rundt fra Væg til Væg og spøjte med Frøknerne og slog paa de tomme Cartoner, der var stillet op paa Montrerne i Figurer. Han hørte efter en Kunde og holdt det ikke mere ud i Butikken, saa de begge gik op igen i det forladte Kontor, Frøken Hansen og han ; og de ventede, staaende eller gaende rundt:

- At det kan vare saalænge, sagde hun.

- Ja, sagde han. Og de tog atter Uhret frem - heroppe var Væguhret gaaet istaa -: Halvfem, sagde Herluf.

- Og han gik Klokken tre?

- Ja-

De gik atter ned, begge to - de maatte være sammen - og de talte, mens de spejdede ud ad Vinduerne, til de vendte tilbage igen til Kontoret:

- Maaske er han. gaaet hjem, sagde Herluf og troede det ikke selv.

Telefonen ringede. Det var en Depeche fra "Spenner-Bureauets" Tourné, der var ankommet til "Victoria" 483 : Bernhard-Schmidt-Tournéen i Ribe. Udsolgt Hus og .utallige Fremkaldelser.

- Og en Kasse paa 17 Kroner, sagde Berg og lod utaalmodig Høreapparatet falde haardt ned i sin Gaffel.

De sad atter tavse: Hvor han dog bliver af, sagde Frøken Hansen igen.

Hun begyndte tankeløs at gaa rundt og støve af paa Pulten og inde i det lille Rum, hvor gamle Adolfs Kontrolmærker hang glemte og gulnede paa deres Pinde.

Herluf fulgte hende derind, hun tog Pindene op: Ja, sagde hun, naar den Gamle blot ikke faar dem at se.

- Den Gamfe - hvad? sagde Berg.

- Vekslerne, sagde hun, og hele hendes Ansigt blev hvidt: de to derude skriver jo Navnet.

- Men - for Guds Skyld, sagde hun og holdt Haanden hastigt og angst op for Munden. Herluf var blevet lige saa bleg som hun og greb hen mod hende: Det varede lidt, før han spurgte - og der var slet ingen Lyd i hans Stemme -:

- Hvorlænge har det været saadan?

- Længe, sagde hun.

De traadte ud af Rummet, og Frøken Hansen gik ned i Butikken. Lidt efter rev Herluf Døren op dernedtil:

- Jeg gaar ham imøde, raabte han. Han kunde ikke blive, ikke længer holde det ud; og han gik ud ad Bagdøren. Han saá slet ikke den Dame, han strejfede i Gangen.

- Vil De ikke se mig, Berg, sagde en Stemme. Det er vel ikke nødigt - og han stod foran Asta Heltz tæt ved Døren - at vi undgaar hinanden, sagde hun.

Han sagde intet og hilste knap: At vi dog aldrig ses, sagde hun med en let Anstrengelse og vilde holde ham et Øjeblik fast, trods hans Forvirring, som hun troede skyldtes hende:

- Vi var jo dog altid gode Venner. Berg bøjede kun stille Hovedet. Saa sagde Asta, idet hun førte Armen frem, som vilde hun indramme hele hans nye Eksistens herinde og derude 484 paa "Victoria", i en Tone, der skulde spøge, men lød lidt brudt:

- Og her har De altsaa Troen? sagde hun. . Og misforstaaende ham paany (det var, som Sted og Jord skulde glide bort under hans Fødder, og han blev saa bleg som et Lig) angst, for at han skulde tage det som blot Skyggen af Bebrejdelse, sagde hun mildt og bedrøvet:

?- Aa - Berg - desværre - vi var vel Tvivlere begge.

Hun drejede Hovedet ud mod den ventende Vogn: Jeg skal ind at købe hos Dem, sagde hun. Det er Fru Stern, der venter derude - - den lille Stakkel.

Berg blev som vækket ved det fremmede Navn og saá ud: Ja - var det Fru Stern - det lille syge, skræmte Ansigt. Han kunde slet ikke have kendt hende igen, som hun saá ud ...

- De saá hende vist en Aften hos os, sagde Asta - - for et Par Aar siden ... Den Aften, sagde hun sagtere.

Asta Heltz var gaaet ind i Butikken efter at have rakt ham Haanden. Herluf følte sig kun som bedøvet og saa ganske uskikket til at tænke, mens han, idet han gik ned mod Østergade, vendte sig mekanisk Gang paa Gang for at stirre forbavset tilbage paa lille Fru Sterns forandrede Ansigt.

Paa Østergade kom Adolf imod ham, Arm i Arm med Blom, stortalende og rødkindet: De maatte i "National" i Aften, sagde han, alle i "National" i Aften - der var Debut i Aften Adolf havde en høj, støjende Stemme og store Bevægelser, mens han blev ved at snakke om National, om at han inviterede Selskabet til "Victoria" ...

- Men hvordan gik det? sagde Berg halvhøjt og tog ham i Armen.

- Alt i Orden - naturligvis, sagde han brøstigt og begyndte igen at tale om "National" : de maatte have Brodersen med ...

485

De hørte en Stemme bag sig. Det var gamle Adolf, der snakkesalig havde fulgt et Medlem af "Athenæum" op og ned ad Ruten, og som nu skraaede over Gaden til dem og begyndte at snakke, ud i ét, paa sin vrøvlede Art - mens ogsaa Konstantin blev mere og mere højrøstet (mens han idelig kneb Herluf i Armen) og Fader og Søn stod paa Fortovet ligeoverfor hinanden og pratede med underlige Diskantstemmer, saa det skar gennem Berg.

Endelig blev der en Pause, og den Gamle sagde med et hurtigt og sky Blik hen paa Sønnen:

- Ja - Du gaar vel ikke hjem til Middag - Konstantin?

- Nej - jeg maa være paa "Victoria", sagde Adolf.

- Ja - Farvel da, sagde den Gamle og lo paa sin umotiverede Maade.

- Jeg gaar med, Hr. Adolf, sagde Berg. Han følte en angstfuld Medlidenhed med den gamle Mand, der blev ved at snakke uophørligt lige til sin Gadedør hjemme.

Konstantin skiltes fra Blom oppe paa Købmagergades Hjørne. Da han løb forbi Glasdøren til Forretningen, slog han stort ud med Armen ind til Frøknerne. Frøken Hansen vaklede i Knæene, da hun saá hans Ansigt, og hun løb op ad Kontortrappen og slog Døren til.

- Hvordan er det? hvordan er det? sagde hun og kunde næppe tale.

Han stod kun lidt med fortrukket Ansigt, før han faldt ned over Pulten som et livløst Noget og hulkede højt.

- For Guds Skyld, for Guds Skyld - der kan komme nogen, sagde hun i den yderste Angst og tog ham om Skuldrene: Hvad er der sket - hvad er der sket? sagde hun. Sig det - sig det ...

Han løftede Ansigtet og saá paa hende med Øjne, der var stive og som forvaagede, idet han begyndte at hulke igen.

Véd han det? sagde hun: véd han det? hendes Tænder 486 klaprede i Munden, og hendes Arme faldt slapt ned langs Siderne.

Han svarede ikke straks - hulkede kun. Men saa begyndte han at tale; afbrudt af Stønnen, med ludende Hoved fortalte han alt, spækkende det med Forbandelser, anklagende dem alle: Martens med sine kalkede Rønner og Spenner, som han kaldte "en Forbryder" og Berg, den Stymper - dem alle: H a m - h a m lod de bære det, raabte han fortvivlet, til han som et Kadaver faldt ned over Pulten.

Frøken Hansen gik op og ned, talte ikke, tog hans Hænder og slap dem raadløs igen.

- Om nogen kom - om nogen kom, blev hun ved at sige og vred Hænderne.

- Hr. Adolf - Hr. Adolf - hun havde bragt Vand og dyppede sine Fingre for at væde hans Tindinger. Der kan komme nogen, der kan komme nogen, sagde hun og vidste ikke selv, hvad hun talte.

Han løftede Hovedet og saá forvildet paa hende. Sit Forhaar havde hun halvt revet op, og hendes Kinder brændte i Angstfeber. Adolf greb hendes Hænder og trykkede hendes Fingre, saa de smertede:

- Hr. Adolf, sagde hun og trak sig en Kende bort. Men de forblev dog med Ansigterne tæt ind mod hinanden, begge blege, aandeløse, pludselig Blik i Blik - mens hun mumlede hans Navn endnu en Gang, lænet ind mod hans Skulder.

Og i et fortvivlet, dyrisk, desperat Begær greb han hende om Haandlekene og førte hende ind i den Gamles Rum, hvis Dør han slog til, saa den store Kinesers Hoved faldt forover, og Tungen af det røde Træraktes dinglende' langt ud af Munden.

Marie Pige havde allerede nogle Gange været ved Dørene for at se efter Fru Mathilde, som hun sad dér igen, timevis, sammenkrøben med Fødderne op paa Sofaen 487 under Tæppet, og hverken hørte eller saá, men bare stirrede og stirrede frem for sig, som var der en Ulykke sket.

Marie Pige var igen ved Dørene, da det ringede. Det var Asta Heltz, der var med Vognen.

- Det er kun mig, sagde hun straks i den første Stue, lille Fru Mathilde fo'r sammen: saa kører vi, sagde Asta muntert.

- Ja - Vejret er vist smukt, sagde Mathilde og nikkede mat ud imod hende.

- Hvad er der dog med Dig, Mathilde, sagde Asta og tog hendes Hænder, som var ganske kolde: hvad er der dog med Dig? hun saá bekymret ned i Venindens Ansigt, hvor Øjnene,, syntes hun, blev større og større hver Dag, med saadant et ængstende skræmt Blik, næsten som hos et sygt lille Barn.

- Hvad er der dog, Mathilde? sagde hun mildt.

- Ingenting - ingenting, sagde Fru Stern og slog med Hovedet.

- Vist saa, sagde Asta og tog hende næsten paa Skødet: noget er der, noget maa der være, sagde hun og klappede hendes Haar. Hun talte til hende som til et Barn og brugte de gamle Kælenavne fra den Gang i Pensionen, naar Mathilde kom i Mørkningen (da faldt Hjemveen altid strengest over de unge Pigebørn) og krøb saa tæt, tæt ind til Asta: Mathildes Hjemve havde været som en hel stum Forstenelse, og saa havde Asta altid været den, der maatte trøste og hjælpe.

- Det bli'r jo godt igen, det bli'r jo godt igen, sagde Asta nu som den Gang. Lille Mus - lille Mus.

Mathilde næsten stønnede og rev sit Hoved bort: det gamle Kælenavn pinte hende nu: Nej, nej, sagde hun heftigt.

- Mathilde dog - men Mathilde dog.

- Jeg tager Tøjet paa, sagde Mathilde hastigt og gik ud.

Asta blev siddende og ventede: hun vidste virkelig slet ingen Raad mer. Hun havde forsøgt alt, hvad hun 488 kunde tænke - lige fra den Dag, Mathilde, der var i Visit hos dem, inde i hendes Stue med ét, midt som de stod, havde kastet sig ind til hende og havde grædt og grædt, uden at svare og uden at tale, blot grædt og grædt ...

Ord havde hun ikke faaet ud af hende. Da Graaden var stilnet, sad Mathilde kun tavs og forknyt paa Sofaen hos hende - længe.

- Jeg maa jo nok komme igen til Dig, sagde hun saa, da hun gik, det var, som Graaden vilde komme op igen.

Næste Dag havde Asta hentet hende med Vognen. Hun tænkte, det vilde maaske opmuntre hende, nu Vejret var smukt og Foraaret rigtig kom. Men Mathilde sad mest som hjemme, stille forknyt i sit Hjørne og viste kun en egen ydmyg Taknemmelighed, der næsten pinte Asta ...

... Mathilde kom tilbage med Tøjet paa, de gik ned til Vognen. Hun blev meget snaksom idag, mens de kørte - en hastig og broget Snakkesalighed, der undertiden kom over hende, som vilde hun pludselig plapre, sig fra det, der pinte hende, snakke og snakke, mens hun stadig sad med de samme stive og stirrende Øjne og talte, talte om løst og fast:

- I Morgen rejser jeg, sagde hun pludselig.

- Rejser? sagde Asta.

- Men hvorhen?

- Over til Gaarden ... Stern har skrevet ... Det kom alt med den samme ynksomme Hast, som legede hun "Hund og Hare" med sine egne Tanker ... Han er der ... Og der er saa smukt nu ... nu det bli'r Foraar, har han skrevet.

- Men hvorfor vil Du rejse netop nu - - nu, da Du ikke er rask, sagde Asta.

- For - jo, sagde Mathilde og nikkede. Hun tav, med de stirrende Øjne ud i Luften, til de vendte hjem.

... Hun blev borte otte-ti Dage. Asta syntes, hendes 489 Væsen var næsten endnu mere ængstende og forskræmt, da hun kom tilbage.

Til Erhard havde hun kun skrevet to Gange, mens hun var borte: et Par korte, stumpede Breve, der havde gjort ham ganske beklemt og forvirret, saa han gik urolig rundt - tilsidst rent forpint - og ikke vidste, hvad han skulde tænke: hvad mon der var i Vejen?

For der maatte jo dog være noget i Vejen ...

Mathildes mange Bud og Afbud i den allersidste Tid og hendes Flagren og Støjen, naar hun endelig kom, havde han ikke regnet for noget videre; han havde taget det for Luner eller "Følger af Foraaret", som gik over.

Men Brevene nu forstod han ikke. De var saa besynderlige, helt anderledes end før: et Par regelrette Sætninger med en Haand saa omhyggelig som Bogstaverne i en Skønskriftbog uden saa meget som et eneste af deres "egne" Ord - kun de nøgne Par Sætninger.

Og Erhard blev kun endnu uroligere, da hun var vendt tilbage. Tiden, naar hun kom, havde hun ikke skrevet. Men Lange havde tilfældigvis været om Bord paa det samme Malmøskib og fortalte det:

- Man maa lufte sine Nerver, sagde han. Man maa lufte dem ... Skidt - skidt er det, sagde han og holdt sig paa Baghovedet ...

- Var forresten Bekendte om Bord: lille Fru Stern blandt andre - det er osse en pillet Kylling, hun, sluttede Lange.

Erhard følte, han blev bleg og talte lidt for hastigt om andet. Da han kom hjem, skrev han. Hun sendte to Gange Afbud, og én Gang ventede han ved Volden forgæves. Hjem til hende vilde han ikke gaa; og der forløb endnu et Par Dage, hvor han sagde, at "det jo i Grunden var ham saa ret ligegyldigt."

Saa skrev Mathilde, at de maatte mødes en Aften ude - i Grønningen, naar det mørknede.

Erhard indtraf først og maatte vente længe. Tilsidst kom hun, og da -han kendte hendes Skikkelse, der kom 490 hastigt imod ham i Mørket, blev han forvirret, saa ingen af dem talte, mens de gik hurtigt ned mod Vandet. Hun var foran - hun næsten løb - og Erhard blev endnu mere forvirret ved Synet af hendes Skikkelse, der ligesom flygtede foran ham: Ja - noget er der sket, sagde han. Og han overvejede paany, hvad det kunde være, hvad hun vilde bebrejde ham, om hun havde erfaret en Utroskab - for han havde haft "Luner" under deres Forhold -; og midt under sin Sindsbevægelse følte han pludselig en uimodstaaelig Nysgerrighed: hvad der vel nu vilde ske? noget nyt vilde der komme.

Mathilde vendte sig om, da han naaede Kastelsgraven. Hun blev meget livlig, mens de gik hen langs Vandet, talte og lo (hun førte kun lidt for ofte de urolige Hænder op og ned i Luften, saa de mange Armringe raslede) og han talte med. Mens det for hvert Minut, de gik, var dem begge, som gled de kun bort og bort fra hinanden, og de tilsidst syntes, at alle de gamle egne Ord, som de dog blev ved at bruge med en smertelig Vedholdenhed, som piskede de Avner i en Kværn - altid havde været ligesaa tomme og saa indholdsløse som nu.

Fornuft blev der ikke talt. Da de tredje Gang vendte om paa deres Vej, var det ganske mørkt:

- Men det er paa Tiden, sagde Mathilde hastigt og drejede bort fra Vandet.

- Naar mon vi ses, sagde Erhard med en underlig, dump, resigneret Stemme.

- Ja - jeg véd ikke, sagde Mathilde med den samme Hast. Mo'r er evig derhjemme i den sidste Tid.

De skiltes med et af deres vante Haandslag, hvor de klaskede Hænderne djærvt i hinanden højt oppe fra Luften.

- JØ-s.

- JØ-s, sagde de begge.

Erhard stod i Skyggen, til Mathilde kom op i Sporvognen.

Hun naaede hjem, hvor Generalinden ventede. Hun 491 sagde, hun havde været hos Asta og faldt sammen som en Klud ved Bordet bag Lampen. Generalinden blev siddende lidt med Hækletøjet og mønstrede Datteren, der var bleg som et Lig. Saa rejste hun sig: hun maatte paany konferere med Marie Pige.

Hendes Naade havde aldrig haft Hemmeligheder for Marie Pige, og i denne Tid konfererede hun daglig med hende i hver en Krog: Hendes Naade var jo - ogsaa efter Maries Oplysninger - længst overbevist om, at der "ikke mere kunde være Tvivl".

Marie fik Ordre til at afgive et sidste Skøn og bevægede sin lange knoklede Person ind i Dagligstuen, hvor hun gik rundt og "satte Stole tilrette", mens hun undersøgte Fru Mathilde fra alle Sider med et Par Øjne som en klog Kone, der er hentet til en syg Hoppe.

Generalinden kaldte til The inde fra Spisestuen, før Marie havde endt sine Undersøgelser, og Mathilde saå op og mødte Pigens hvasse Øjne paa sig:

- Hvad vil Du? sagde hun heftigt og fo'r op.

- Nej - nej - jeg skal ingen The have, sagde hun og næsten rev sig løs fra Generalinden inde i Spisestuen for at løbe ind i Sovekamret, hvis Dør hun slog til. Dér kunde hun da i det mindste være i Fred for deres Hvisken og Synen - gemme sig og ligge i Mørke.

Generalinden var forarget. Dette gik for vidt. Hele hendes Uger gamle forlegne Utaalmodighed overfor den blege, forpinte Datter slog ud i Indignation: Man var dog vel Moder og Datter og kunde vise Fortrolighed. Generalinden udøste sit Hjerte for Marie Pige, og de holdt endeligt Raad, mens Naaden drak sin The, i Dagligstuen. En Gang imellem blev Marie sendt ud for at "høre efter" og sneg sig paa Hosesokker ned forbi Sovekammerdøren ; naar Mathilde hørte Trinnene, gemte hun sig i Puderne og tvang sig til at holde inde med at græde.

Generalinden havde imidlertid fattet sin Beslutning: Der maatte en Ende paa det. Og før hun gik hjem, kom 492 hun ganske til Ro igen ved at læse et Par Sider i "Thornam".

Det Thornamske Sundhedsleksikon var som en Skat i Familien. Den giver jeg Dig. med, min Pige, havde Generalinden sagt til Mathilde et Par Dage før hendes Bryllup og havde lagt Thornam ned i Bøgkassen ved Siden af H. P. Holst's Digte og Mathildes øvrige litterære Konfirmationsgaver. "Thornam" var i den Familie som en Slags Indvielse til Ægteskabet ...

Da Generalinden arriverede næste Formiddag, lukkede Marie hende ind i Entréen og hviskede. Alt var vel - Fru Mathilde var ved Friseringen. Generalinden svarede med et Nik, som en Feltherre vilde hilse sin Front før Slaget, og gik ind i Sovekamret.

Men da hun kom derind og saå Datteren, der sad bleg, i den hvide Frisérkaabe foran Spejlet og kun hilste med en stum, træt Bøjning af sit Hoved, som En der overgiver sig tavst - blev Generalinden forlegen igen, og hun begyndte at gaa frem og tilbage i Stuen, uden at vide, hvordan hun skulde gribe Sagen an, helt forvirret og næsten angst overfor denne tavse Underkastelse hos Datteren, der blev ved at sidde foran Spejlet ubevægelig og følesløs: hun havde grædt alle Tanker ud inat.

Ingen af dem talte; og for hvert Sekund steg Ubehaget hos Generalinden, der flyttede sig hid og did, til hun paany blev greben af hele Forbitrelsen fra igaar, en Indignation overfor det "overdrevne" i denne abnorme Smerte, hun ikke forstod, og sagde:

- Dette her kan jeg ikke længer forsvare, Mathilde, det - det er en ... Urimelighed - der gik en ganske svag Skælven gennem Skikkelsen i Frisérkaaben, og Generalinden var saa echaufferet, at man rent ud kunde have sagt, hun "transpirerte" -

- Madam Jensen er her, brast det ud af "Naaden". Mathilde rørte sig ikke, skønt hun forstod, at det var Nettet, de nu trak sammen om hende.

Generalinden følte sig uendelig lettet, da hun saå Madam 493 Jensen, der havde biet i Spisesalen, komme frem i Døren.

Men ogsaa Madam Jensen standsede et Øjeblik forlegen foran den blege unge Frue, der havde vendt Hovedet imod hende i næsten sanseløs Skræk ... Men saa gik hun med et mildt Udtryk i Ansigtet (Madam Jensen havde praktiseret i tre og tyve Aar - "diskré", sagde hun og sammenfattede hele sit Program i det ene Ord, som hun berøvede dets "t" ; hun vidste, hvad en "Første-Gang" var) et Par Skridt frem og hilste.

Generalinden rejste sig og kyssede sin Datter paa Panden ligesom til en Velsignelse.

Hun og Marie Pige gik udenfor Sovekammerdøren i Spisestuen og ventede. Der var kommen en egen sær Højtidelighed over dem, saa de var ikke ulig et Par Præstinder, som i en Tempelforgaard biede paa Aabenbaringen af de hellige Mysterier.

Hun kom altsaa ikke - igen ikke.

Erhard havde allerede Frakken paa for at gaa og havde slukket Lampen, saa kun Lysene for Spejlet brændte. Men han satte sig alligevel endnu en Gang i den samme Stol, hvor han havde tilbragt hele den sidste Time, og han begyndte forfra paa den ene og samme Tanke, som havde fulgt ham uafledeligt ligefra den Aften, de var skiltes i Grønningen, Mathilde og han:

- Om det var "det" - om det kunde være "det"?

Og han sammenholdt paany alle Omstændigheder... hendes Luner Væsen det Hele fra den sidste Tid ...

Han f o'r sammen, da det bankede paa Døren og raabte saa "Kom ind" - han troede, det var Værtens Pige. Men det bankede igen, forknyt, saa det næsten var uhørligt, og han rejste sig for at lukke op.

Det var Mathilde, der stod lænet mod Dørkarmen.

Erhard kvalte et Udbrud, da han saa hende, og hun 494 gik ind forbi ham med underlig sammensunkne Skuldre, som En, der er gaaet en saa lang Vej. Han blev greben af en raadiøs Medlidenhed og Smerte: - det var Mathilde; og han bøjede sig frem og tog hendes Hænder, der var kolde, som havde alt Blod forladt dem - de besvarede ikke hans Tryk.

Fra det første Nu, han saá hende ved Døren, havde han vidst: Ja, det er som jeg tænkte. Og mens han endnu holdt hendes Hænder i mine, fo'r et Sekund alle Tankerne fra de sidste Dage paany gennem hans Hoved - og undertrykte selv hans Smerte - Ærgrelse, Forventning, Beregninger af Faren, og han sagde (og han fik endog Tid til at undre sig over, at han ikke følte sig skinsyg paa Stern): Det var altsaa derfor, hun rejste.

De begyndte begge at tale, mens Mathilde tog Tøjet af og satte sig, og Erhard sagde:

- Du er saa kold her er jo Portvin et Steds, og begyndte at gaa frem og tilbage og tage Flaske, Glas og Bakke frem af et Skab, mens han blev ved at tale med sig selv i rasende Hast:

- Men Du elsker hende jo Hvorfor taler Du saa ikke til hende, klart, aabent, og tager Ansvar paa Dig som en Mand? Hvorfor tager Du hende ikke om Hovedet - kysser hende (hvorfor har Du i det hele taget ikke kysset hende?) og siger, siger, hvad det eneste fornuftige, det eneste hæderlige var: Vi to, som elsker hinanden, maa jo vide, det er vort Barn - jeg véd, jeg er dets Fader ...

Men han gjorde ikke andet end noget kejtet at række hende Glasset med Vin og sagde: Det vil varme Dig; og forlegen begyndte han at rulle hendes kolde Hænder mellem sine, mens han i en forloren Kæletone sagde:

- De smaa kolde Hænder - de smaa kolde Hænder, og satte sig ved Siden af hende for selv at drikke.

Han fyldte Glassene paany, mens de blev ved at tale med aandsfraværende Øjne maalende hvert Minut, der forløb. Og bestandig forlegen, blot for at der skulde 495 "ske" noget, lod Erhard sig glide ned fra Sædet paa Tæppet og klappede kærtegnende hendes Fødder - "de smaa Kid" - der var kolde som et Ligs, ligesom hendes Hænder.

Og enten for at overdøve en ulidelig Smerte, der overvældede dem begge, eller i en pludselig fortvivlet Lystighed var de med ét begyndt at brydes og f o'r begge op og løb rundt i Stuen efter hinanden, hede, leende og aandeløse ... Erhard havde hældt en Vandslat i det tomme Glas, da han vendte sig og saá paa Mathilde, der var blevet staaende, stirrende frem for sig, med fremrakte Hænder midt i Stuen. De holdt begge op at le: Mathilde, vilde han sige, men tav og blev kun staaende.

Hun stod som forstenet, stirrende rundt om sig i Stuen, der lignede Valpladsen efter en "Tagfat", som søgte hun Hjælp eller Flugt - før hun mekanisk lod Hænderne synke. Greben af en Elendighed, der gennemskar hendes Forstenelse, hele hendes Barnehjernes Bedøvelse som et pludseligt Lyn, saá hun i dette Kammer, hærget som af en "Blindebuk", foran Erhards Ansigt, hvor Latteren var stivnet som en flov Grimasse, hele denne Kærlighedslegs Historie, der havde gjort hende til Moder.

Og som om hendes Tanker, der syntes at have selve Dødsmomentets sprængende Voldsomhed, havde meddelt sig til ham ved tusind elektriske Traade paa én Gang, gennemløb han dem alle og forstod hende.

Og dog rørte han sig ikke, talte ikke og holdt hende ikke tilbage; stod bare, som var han blevet lam med sit flove Ansigt, mens han saá hende tage Tøjet paa med sært stive Fingre - binde Hattebaandene om sit Ansigt som af Voks - og gaa som en Søvnngænger vilde gaa og lukke Døren sagte til.

... Da hun var gaaet, vandrede han længe rundt i begge Stuer, flyttede Møblerne paa Plads og stillede Glassene ind. Og med Overfrakken paa, foran de snart nedbrændte Lys, han vilde slukke, sagde han:

496

- Hm - Du er altsaa ikke en Gang i Stand til at føle Sorg.

Pustede Lysene ud og gik.

Hos Godsejer Sterns blev der spist Frokost paa Terrassen foran den store, gammelt hyggelige Have.

Generalinden havde overtaget hele Husstyrelsen i Sommer og kælede for "sin Søn" og for Mathilde som en Rugehøne for et Par Kyllinger. H a n fik sine Livretter og hun maatte "skaanes".

Hele Huset dæggede og pyllede om Fruen; de slæbte Hvilestole rundt, naar hun vilde "gaa" ; (eller rettere naar Hendes Naade vilde, at hun skulde gaa, for Mathilde selv "vilde" jo ikke saa meget, lod mest handle med sig - som de syntes, bleg og stille forknyt) og naar hun havde lagt sig, sad Generalinden som Cerberus foran Havestuedørene og tyssede paa hver Gartnerkarl, der vilde liste sig forbi Bygningen.

Frokosten var endt, og Generalinden mente, at Mathilde skulde hvile lidt nede under Blodbøgen nu, dér var Skygge ...

Stuepigen slæbte af sted med den store Hvilestol, og Mathilde selv kom op fra sit Sæde: Støt Dig paa mig, sagde Generalinden, og hun nikkede endnu en Gang til Stem, mens hun gik med Mathilde ned ad Terrassen.

Stern blev siddende ved det dækkede Bord og røg en Cigar ud. Der var et eget Velvære over ham i Sommer - det var vel Familielivet.

Han skød Cigarrøgen ud i langagtige Skyer, medens han saá efter de to, der gik ned over Plænen.

- Ja - en udmærket Moder, sagde han, og saá beundrende efter Generalindens ranke Ryg.

Nede under Blodbøgen var der svalt og rart. Generalinden læste højt i en Roman af Dickens for sin blege Datter.

.... Familien Gerster laa paa Landet ved Skodsborg. Det vil sige Professoren og Professorinden, thi Erhard 497 blev i Byen. Han gled helt tilbage i den Blomske Kreds. Stemningen var iøvrigt lidt mat i Kredsen, og Erhard sad mest kun bleg og sløv midt i Selskabet, stirrende frem i Luften:

- Erhard, raabte Lange: Ser Du Spøgelser?

- Ja, sagde Erhard tvært: Jer. Og han sad igen som før, mens Brodersen, der ikke havde hørt andet end "Erhard" og "Spøgelser", sagde den kyniske Vittighed, hvoraf de alle lo :

- Ja-a, sagde han: Han er s'gu bange ... Det er derfor, han aldrig - tør ligge alene i Mørke ... De. lo længe, længe allesammen ...

- - Daarlig saá Erhard ud hele Sommeren.